

Můžu dělat postmodernu, industriál, viladomy nebo pražské bloky. Nebo můžu dělat pohodlí, radost, chmury, vzpomínky, kratochvíle, povinnosti a jiné věci, které k životu patří. Architektura je s životem k nerozlišení namíchaná, ale v nejzákladnější rovině dělám architekturu nebo život. V tom případě jsem pro život.

Ptám se, proč lidé utíkají z měst, a přináším kvalitu vesnice a předměstí, svobodu, autonomii a prostor. Vracím lidem analogii dětství na dědině, naplňuji životní touhu po domku se zahrádkou. Jedno patro, jeden byt, jedna rodina a pes na zápraží.

Hledám architekturu v zabydlenosti, ve visícím prádle a v květinami přerůstajících truhlících. Nakonec celý koncept stojí na lidské tvořivosti. Zprvu se zdá jako kdyby tam žádný nebyl. V čase se ale objevuje. Hledám pravé stárnutí, patinu života, pádů a vzestupů, rození a umírání. Mou úlohou je vytvářet podhoubí pro život. Chci architekturu natolik pokornou, že nechává výraz na svých obyvatelích.

